

Πού υπάρχει πνευματική πρόοδος;

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

«Πνευματική πρόοδος υπάρχει εκεί που υπάρχει η αίσθηση ότι όλα είναι χάγια!» (όσιος Παΐσιος Αγιορείτης).

Πιστεύεις ότι προχωράς καλά κι ότι η πνευματική σου ζωή έχει πάρει την... ανιούσα! Γιατί εκκλησιάζεσαι, ίσως και κοινωνάς τακτικά, παρακολουθείς κηρύγματα, διαβάζεις κάποια πνευματικά βιβλία, δίνεις και κάποια ελεημοσύνη... Πώς λοιπόν να μη δέχεσαι λογισμούς ότι έχεις ανέβει επίπεδο; Πράγματι φαίνεσαι «ότι δεν είσαι σαν τους πολλούς των ανθρώπων, δεν είσαι άρπαγας, μοιχός, πόρνος!» Οπότε μπορείς να... «καμαρώσεις» το φαρισαϊκό σου ήθος! Γιατί έφτασες στα μέτρα εκείνου από τη γνωστή παραβολή του Κυρίου, που ο Κύριος τον κατέταξε στη χορεία των αδίκων που δεν μπορούν να δουν πρόσωπο Θεού! Του Φαρισαίου! «Εξήλθε δικαιωμένος ο αμαρτωλός Τελώνης από τον Ναό και όχι ο «άγιος» Φαρισαίος» (ο Κύριος).

Στη χριστιανική μας πίστη τα πράγματα πορεύονται αντίστροφα: προχωράς προς τα εμπρός όταν αρχίζεις να αισθάνεσαι ότι οι άλλοι προηγούνται από εσένα· ανεβαίνεις όταν βλέπεις ότι κατεβαίνεις· πλουτίζεις από πνευματικά αγαθά όταν διαπιστώνεις τη φτώχεια σου. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Κύριος πρώτα από όλα μακάρισε ακριβώς αυτόν τον άνθρωπο: όποιον αναγνωρίζει ότι δεν έχει... τίποτε καλό από πλευράς πνευματικής. «Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, ότι αυτών έστιν η βασιλεία των Ουρανών». Δεν εκπλήσσει ότι ο μέγιστος απόστολος Παύλος εκεί κατατάσσει τον εαυτό του· στον «πάτο» της αμαρτίας! «Ο Χριστός ήλθε στον κόσμο να σώσει τους αμαρτωλούς, πρώτος των οποίων είμαι εγώ!» Ο αιώνιος λόγος του Θεού εξαγγέλλει την αλήθεια χωρίς περιστροφές: «Ο Κύριος βρίσκεται αντιμέτωπος με τους υπερήφανους, ενώ στους ταπεινούς δίνει τη χάρη Του». «Ταπεινοίς δίδωσι χάριν». Οπότε «θυσία αληθινή προς τον Θεό προσφέρει εκείνος που έχει συντριμμένο πνεύμα. Καρδιά συντριμμένη και ταπεινωμένη από την επίγνωση της αμαρτίας του ο Θεός δεν πρόκειται να την αποστραφεί». Γι' αυτό και κατανοούμε αυτό που διαχρονικά κηρύσσουν και ομολογούν όλοι οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας: η ταπείνωση αποτελεί τη βάση και την κρηπίδα όλων των αρετών. «Χωρίς αυτήν όλα τα θεωρούμενα καλά είναι μετέωρα και χωρίς στήριγμα» (άγιος Ιωάννης της Κλίμακος).

Πώς φτάνει κανείς στο επίπεδο αυτό που αρχίζει και μπαίνει στον Παράδεισο ήδη από τη ζωή αυτή; Όχι βεβαίως όταν κατασκευάζει δικά του σχέδια θεωρούμενης ταπείνωσης είτε στη συμπεριφορά (ταπεινοσχημία) είτε στα λόγια (ταπεινολογία) – εκεί οσμίζεσαι την άβυσσο της υπερηφάνειας! Αλλά όταν πιστεύει στον Χριστό

ζωντανά και αληθινά, που θα πει βάζει τον εαυτό του «συν πάσι τοις αγίοις» στην οδό των αγίων εντολών Εκείνου. Μόνον ο αγωνιζόμενος στο δρόμο του Κυρίου, εκεί δηλαδή που αφήνει ο πιστός κατά μέρος το δικό του εγωιστικό θέλημα για να υπακούει στο θέλημα του Χριστού, βρίσκει την αληθινή και γνήσια ταπείνωση, την αγία ταπείνωση κατά μέγα Πορφύριο, δηλαδή βρίσκει με έκπληξη και χαρά τον ίδιο τον Κύριο να κατοικεί μέσα του και να του μαθαίνει τι σημαίνει πραότητα και ταπείνωση – είναι θεοδίδακτη η ταπείνωση, χάρισμα κυριολεκτικά του Θεού στον καλοπροαίρετο άνθρωπο. Το είπε ο ίδιος: «Μάθετε από εμένα ότι είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά». Αλλά με την προϋπόθεση που επίσης έθεσε: «άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς», σηκώστε τον ζυγό μου, δηλαδή τηρήστε τον λόγο μου – ό,τι χαρακτηρίζεται σταυρικό ήθος που νεκρώνει τον εγωισμό για να ανατείλει η αγάπη.

Πρόκειται για τον καθημερινό αγώνα του εν επιγνώσει χριστιανού που νοηματοδοτεί την πορεία του στον κόσμο τούτο.

pgdorbas.blogspot.com

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN